

Diplomová práce Dramatik Vasilij Sigarev v kontextu "nové dramatiky" je pokusem o výklad několika autorových reprezentativních dramát s přihlédnutím k domácímu ruskému proudu "nového dramatu" a vlivům, které přispěly k jeho zformování do dnešní podoby.

Vasilij Sigarev není přirozeně sám, kdo považuje údobí zlomů za dobu inspirativní pro inovaci dramatických žánrů a s ním bezprostředně spjatých inscenačních technik, tedy za dobu příhodnou pro zrod "nového dramatu" a "nového divadla". Samy tyto úvahy nejsou rozhodně nové, zejména ne v ruském umění. Už před sto lety, na přelomu 19. a 20. století, přicházela ruská moderna i avantgarda s nejrůznějšími vizemi "nového umění". Své neméně radikální představy o "novém divadle", které by bylo důstojným soupeřem nové etapy ve vývoji lidstva, započaté revolucí, rozprádali v časech revolučních zlomů divadelníci z řad levé avantgardy. Jejich nejznámějším mluvčím byl Vs. Mejerchold, zakladatel její hlavní divadelní tribuny Divadla revoluce. Jedním z nejradikálnějších projektů té doby byl osobitý pokus o spojení umění a života v takzvaných "masových podívaných", rozehrávaných zástupy neherců přímo v reálu - především na náměstích revolučních metropolí. Toto údobí radikálních experimentů brzy skončilo, přelom dvacátých a třicátých let znamenal návrat k tradičnějším žánrům i zjednodušeně chápaným režijním konceptům K. S. Stanislavského. Hlavní scénou sovětského divadla se stane stárnoucí, vývojovou dynamiku ztrácející MCHAT.